

Orpheusz azokat a dalokat ihleti,
Amelyek a kedves elvesztését siratják.
Fosszatok meg szemeimtől,
Mert visszanéztem,
Jön-e a drága?
A pokol tornácára értem,
Ez a dantei első kör.
És a második kör
A szerelem bűnösei.
Hát hazaértem.
A hét főbűn egyike.
A paráználkodás
Gondolata.
Mert csak gondolatban,
Sőt, úgy sem szerettem.
Csak hát elvarázsolt
A parázna testem.
És nem restelltem
Pornóképekkel,
Bomba nőekkel
Bombázni szép lelkét.
Úgy kívántam a testét.
S a pokol harmadik köre
A torkosok, falánkok.
Mert itt is vár rám
Egy kis kálvária.
Mert ambróziát ettem.
Számolatlanul
Ettem olajbogyókat,
Azt hívén akkor,
Itt a Parnasszus,
És ő a Múzsám.
S lám, hogy boldog
Lehessen, félreálltam.
Meggzűntetve a csuhás
Státust. Legyünk barátok!
Persze, azt olyan könnyű.
Hadd folyjon mind a könnyünk.
Tépjétek le a csuhát!
Mint kukoricáról
A száraz csuhét!
A tengerihántáskor,
És adjatok kíméletet
A szenvedő léleknek,

Amiért nem akart
Útban lenni.
Nem ért rá pasit keresni.
Nem ért rá tőlem
Valakit szeretni.
És a következő bugyor.
A pénz rabjai,
Fösvények, uzsorások,
És tékozlók. Ide tartozom
Én is. Mert amim volt,
Azt mindig feléltem.
S nem féltem, mit hoz
A holnap, csak élveztem,
Mit lehetett. S ez bűn,
Ezért mehetek bugyorba.
Fojtottam volna inkább
Borba. Az indulatom.
Most itt vagyok a negyedik bugyornál,
És illetékes vagyok mind a négynél.
Az elsőbe, mert hitem nem éltem,
A másodikba, mert
A szerelem bűnébe estem,
A harmadikba, mert ambróziát ettem,
A negyedikbe, mert költekeztem.
És mi vár még, hány helyen
Kellene egyszerre lennem?
Aztán az ötödik kör, a haragosok,
Indulatosok, ide aztán főképp
Beestem, mert tartani a nyelvem
Ritkán volt kedvem.
A hatodik kör, az eretnekek,
Hányszor kiálltam mellette,
Hogy vagyok ateista.
Inkább, mint elvakult,
Elárvult Maoista.
És a hitetlenség
Bűnébe estem. Mert
Sztálinért, Leninért,
A pápáért, a Dalai Lámáért
Nem volt kedvem imádkozni.
Ezért kell most kiátkozni.
És nem fogok kiáltozni,
Ha szigonyokkal
Döfik a testem.
És főhetek tovább
Másokkal az üstben.

A hetedik. Ide is tartozom,
Mert egyfolytában
Káromlom az istent.
S jönnek a megbízhatatlanok,
A Rondabugyor a neve.
A költőnek itt a helye.
Mert kerítő, hízelgő,
Szimóniákus, ez is egy státus,
Gátolta a Szent lélek
Szabad működését.
Varázsló és jós volt.
Mindig mindent előre látott.
Nyerészkedett, sikkasztott
Párszor a konyhapénzt
Nem adta mind oda,
Képmutató volt.
Minden előadásán
Mutatott képet. Vetített.
Rabló, s tolvaj volt
Elipszilonnal. Mert
Helyesen írni sem tudott.
Rossz tanácsokat adott,
Amit maga meg sem fogadott,
De mindig hirdette az ígét,
Ha kellett, fűt-fát megígért.
Viszályszító volt, s hamisító.
És a kilencedik bugyorba is megvolt
Az oka, hogy bezárják.
Ami a Pokol Kútja.
A parázna, buja,
Elárulta a háza népét,
Kiárúsította a hazáját,
Vendégeit jól lakatta,
És végképp volt Judecca,
Nem elég, hogy Judit volt felesége,
Nem volt hálás egyetlen jótevőre.
E kilenc bugyorban vagy körben
Egyaránt otthon van, itt marad
Végleg. Már többet nem remélhet.
Ezt mind most nekem felrovom,
Rovott múltú vagy hetedízíglén.
Az Isten, ha volna, segítsen.